

Десетте Лаги на Македонизмот

проф. Божидар Димитров 2004

ПРЕДГОВОР

Секој историчар кој што завршил една книга, ненамерно си го поставува прашањето - што ќе кажат луѓето кои ќе ја читаат книгата после сто години.

Секој автор се надева, дека неговата книга ќе биде актуелна и после сто год. Мојот случај пак е совршено различен - јас се надевам дека мојата книга после сто години ќе биде заборавена. Инаку кажано се надевам дека, македонизмот како појава ќе изчезне и тоа не после сто год, а многу порано. За тоа оваа книга ќе се обиде да ја раскаже на достапен за секој јазик, вистината за начинот, по кој што е изграден фундаментот на македонизмот, т.е. за оние кои што немаат ништо заедничко со историската наука. Збир од лаги, со кои се утврдува длабоката древност на македонската нација, јазик и држава. Вистината е сосема друга - македонската нација, јазик и држава се продукт на великосрпската државна политичка мисла од крајот на XIX и почетокот на XX век. Теоријата за нив, формулирана од српските научници Новаковиќ, Цвиик, и др... беше плод на заклучокот, „дека бугарското население во Македонија кое останало под власта на Османската империја, после создавањето на бугарската држава во 1878 г... не може директно да биде посрбено". Новаковиќ јавно пишува: „како не можеме да ги посрбиме, нека барем во прво време да го отргнеме тоа население од бугарскиот народ, создаваќи му илузија, дека тоа е една одделна нација. Ако тоа се случи таа ќе биде мала и слаба и ако во иднина влезе во границите на Србија, лесно може да биде посрбена". Кралска Југославија, во која меѓу 1912-1915 г. и 1918-1941 г. беше вклучена Вардарска Македонија, која не ги послуша советите на своите научници и ги објави бугарите во Македонија за срби, и ги третираше како такви. За несогласност се разбира - куршум, затвор, нечовечки мачења. Српските комунисти и нивните наемници во Македонија излегоа поумни. Една година пред да дојдат на власт (1943) на „конгрес" во манастирот Прохор Пчински во Јужна Србија, го поставија создавањето на македонската нација, писмен јазик и држава. По утврдувањето на комунистичкиот режим во Нова Југославија во чии што граници после Втората светска војна повторно влезе и територијата на Вардарска Македонија, тие

категории беа наметнати со силата на тоталитарната власт, која продолжила 48 години. И бидејќи на истата таа власт и изгледаше контрапродуктивно да кажува кога и како се создадени „македонската“ нација и јазик, беше измислена и нивната историја. Нормално таа започнуваше не во 1943г. а во длабоката древност, па за целта скромно се крадеше од грчкото /за античноста/ и од Бугарија /за Средните векови и преродбата/ минато. Во очигледниот тоталитарен режим, недостатокот на слободни медиуми и науки, лагите можеа да бидат наметнати без проблеми и треба да признаеме дека денес, половина век покасно, тие имаат значаен успех меѓу голем дел од населението во Македонија.

Демократијата е смрт за таквата претстава за историјата на македонските земји. Бидејќи, лагите една по една ќе бидат разобличени од слободните медиуми, слободно напишани студии, монографии, книги... Е, поради разни причини тоа нема да се случи веднаш. Веќе премногу луѓе во независната од 1992г. држава Македонија, се должни за општествени позиции и благосостојба на македонизмот и точно тие се спротиставуваат со сите сили на вистината, за историјата на македонската нација и јазик. Не сакаат да ја кажат простата вистина, дека тоа е српска државна идеја, со сила наметната во 1944 г., и оддржувана со репресии до 1992 г. и со многу пари после таа дата.

Во едно демократско општество, националното самоопределување е прашање на светото лично право. И бидејќи авторот на оваа книга е демократ, целта во истата не му е да го сруши евентуалниот „македонски“ идентитет кај читателот од Вардарска, а и Егејска Македонија, а само да им ја раскаже историјата на нивната земја и нивниот род.

ПРВА ЛАГА

Современа Македонија и македонскиот народ - наследници на Античка Македонија и античките Македонци.

Историската наука одамна утврдила дека античките македонци се племе, кое било дел од грчката етничка заедница и чија територија до 4 век пр. Хр. се наоѓала во денешна Северна Грција. На територијата на Вардарска Македонија имало

Крштевањето на бугарскиот цар Борис I (852-889). Медаљон на икона во црквата "Св. Кирил и Методи" Ресен, XIX век.

мала држава со монархијска форма на управување, населена главно со траки и илири, а управувана од владетели и аристократија со грчки имиња. Уште во антични времиња имало спор создаден по политичка причина, околу тоа дали македонците се грци или не.

Едно е јасно, дека тие не се славјани какво што е по потекло денешното население на Македонија и кое се населило на Балканите во VI век од новата ера т.е илјада години подоцна. А политичка причина која предизвикала уште во Античноста спорови меѓу грчката политичка елита по прашањето дали се грци македонците, се создава откако македонскиот цар Филип II решил да ја реализира својата бриљантна идеја да го обедини разделениот на стотици градови - држави грчки свет, во една грчка државна формација. Филип и син му Александар Велики не само што успеваат да го сторат тоа, туку успеваат дури и да го завладеат речиси целиот Балкански полуостров, Мала Азија, Блискиот Исток. Така создадената огромна држава се распаѓа на одделни царства, по смртта на Александар Велики во 323 год пр. н.е, а како цареви стануваат

Бугарскиот цар Михаил - Борис I (852-899) претставен како ктитор на манастирот Св. Наум покрај Охрид, фреска XVII век

различни полковници на Александар, кои воедно стануваат и родоначалници на нови династии. Македонија се враќа во старите граници, и во 167 год пр.н.е е окупирана од Римјаните, а населението кое преживеало по крвавите војни со Рим, веќе како римско ја споделува судбината на античките народи на Балканите - Траки, Трибали, Илири. Тие се безмилосно исчистени од т.н варварски напади на готи, хуни, авари, славјани, бугари, кои ги напаѓаат Балканските земји меѓу средината на III и средината на VII век од н.ера т.е. во период од 400 години. Со нападите кои ги организирани на секои 2-3 години т.н варвари, кои доаѓале од денешните руско-украински и романски рамнини, ги напаѓале териториите на југ од Дунав со тоа што убивале мажи, одвлекувале жени, деца, земале огромни

стада со добиток и вршеле други грабежи, палеле и разрушувале градови и села. Преживеаните антички жители на античките провинции Мизија, Тракија, Македонија, преплашени бегаат на југ во големите и никогаш не освоени градови Константинопол и Солун. На нивните места одново се населуваат, дел од напаѓачите варвари, кои добиле от

Бугарскиот цар Борис I (852-889), претставен како ктитор на Кичевскиот манастир Св. Богородица Пречиста, фреска XIX век. Името на бугарскиот цар е избришано од раката на безбожен србоман

римските власти статут на федерати /сојузници/ а после тоа и на римски поданици. Но и тие се протерани по извесно време од следниот варварски бран.

При крајот на VI век од документите на ерата /административни документи, хроники, истории, литературни творби/ потполно исчезнува името „Македонија“ и „македонци“ за одбележување на настани и луѓе во нејзината античка територија. Од VI до XVI век како „Македонија“ била нарекувана територијата меѓу Одрин и Цариград /Истамбул/. Адекватно на тоа и населението било нарекувано „македонци“. А самата Македонија или делови од неа ќе бидат наречени со други имиња - Кутмичевица, Керамисијски полиња. Јасно е дека преживеаните антички жители от таа територија, биле преселени во плодородните полиња на денешна Источна Тракија. Властите на Источната Римска империја (Византија) во VI век решиле дека не можат да ги одбранат македонските провинции, па го собрале населението кои ги населувало истите, во прекрасните рамнини под ѕидините на империјската престројнина. Тоа го направиле со цел населението ем да

Бугарскиот цар Борис I (852-889) претставен како ктитор на Дебарскиот манастир Св. Иван Бигор, фреска 1871 г. Безбожна рака го избришала името на бугарскиот цар и напишала на бугарски јазик „Св. Стефан цар Дечански“

го брани градот во случај на варварски напади, ем да го храни милионското население, во мирно време.

Тоа население, нарекувано по името на областа „македонци" е со грчко етничко сознание и како грчко ја населувало областа на денешна Турска Тракија /заедно со бугари и турци/ се до 1922 год, кога било раселено на територијата на денешна Грција.

Таа е историјата потврдена од илјадници европски, американски, руски, бугарски научници, за судбината на античката македонска држава и античкиот македонски народ. Тие немаат ништо заедничко со современото население на Македонија. Но тоа не им пречи на приврзаниците на македонизмот да се сметат за директни наследници на античките македонци, како и да им го земаат името на државата и името на народот. А симболот на сонцето от гробот на Филип Македонски - звездата со 16 краци да ја објават за грб на државата. Навистина најпосле и поранешниот претседател на Републиката Киро Глигоров, изјави дека современите македонци немаат ништо заедничко со античките истоименици. Тогаш зошто требаше да се крадат имиња и симболи од Античката грчка историја и така да се отежнува меѓународното признавање на новата држава?

Тезата за античкото население покрај Вардар, треба да потврдиме дека продолжува да се експлоатира од влијателни и интелектуални кругови во Македонија па затоа истата не е призната со уставното име до денешен ден Во ООН Таму таа фигурира со чудното име ПЈРМ (Поранешна Југословенска Република Македонија). Светот не е така добродушен за историските крајби како мајка Бугарија, која ја призна Македонија прва и тоа под нејзиното уставно име.

Бугарскиот цар Борис I (852-889), икона во црквата „ Св. Богородица" во Битола.
Натписите се на бугарски јазик

ВТОРА ЛАГА

„Чистите македонски словени" и „бугарите - татари"

Бугарскиот цар Борис I (852-889), икона во црквата „ Св.

Богородица" во Битола.

Натписите се на бугарски јазик

Според владеачката теза за разликите помеѓу современите македонци и бугари, првите потекнувале од некакви посебни словени, поразлични од тие кои ги населиле земјите на денешна Бугарија и Србија. Тие се населиле на територијата на денешна Македонија во VI век.

Св. Седмочисленици, манастир „Сб. Наум" крај Охрид, фреска XVIII Век

На крајот на сето тоа се тврди дека „различните" од „македонските" словени /оние кои ги населувале земјите на денешна Бугарија/, биле покорени од „бугарите", кои пак биле „татари". И покрај тоа што „татарите" ја создале бугарската држава во 632 г., биле асимилирани од словените, но оставиле траен отпечаток врз современиот бугарски народ. Толку траен што не само обичните луѓе се заблудени од пропагандата на таа теза, туку и пратениците во македонскиот парламент, политичари и универзитетски професори сметаат дека е потполно наместо да скокаат на митинзи покрај бугарската амбасада во Скопје и да викаат „бугари-татари" и „бугарите во Африка". Но, да го оставиме настрана расистичкото однесување кон татарите - и ако е малку чудно за еден минијатурен балкански народ, затоа што и татарите се луѓе и и маат исто толку право на постоење, како и македонците. Да не забораваме, дека тие се и подревен народ - изворите покажуваат дека се етнички формирани уште во 11-12 век, а македонците како самостојна национална категорија се појавуваат дури во 1944 година. Како второ тие не пристигнале во Европа од Африка, а од Азија.

„Св. Бугарски просветители, Св. Кирил", детал от икона, XIX век,

Кичевскиот манастир „Сб. Богородица Пречиста". Натписите се на бугарски јазик

Но да ги оставиме настрана очигледно погрешните податоци за татарите, кои ги добиваат македонските деца - проблемите на образованието во Скопје во случајов не не интересираат. Тезата за чистото словенско потекло на населението во денешна Македонија и тоа од некакви посебни словени, различни од тие кои се населиле во Мизија и Тракија, не е подкрепена со ниту еден документ од средниот век. Словените, кои го поплавиле Источниот и Централниот дел на балканскиот полуостров во VI век убивајќи и протерувајќи го локалното античко население, се од една јазична група, наречена од целиот образован свет „бугарска група“. Византија успева да си ја врати контролата над своите балкански области, кои веќе биле населени со словени /вклучувајќи го и Пелопонес - крајната точка на современа Грција/, во почетокот на VII век, но работите повторно се променуваат во 681 год., кога создадената во 532 год., бугарска држава ја вклучува по една војна со Византија истата година и територијата на Мизија, населена со Словени и ја преместува својата престолнина во Плиска. Меѓу 681-837 год., Бугарија после неколку успешни војни со Византија и франкиската империја се претвора во огромна држава

Св. Методи, деталот фреска на Св. Седмочисленици во црквата во село Велгошча, Охридско, XIX век. Натписите се на бугарски јазик

чија територија ги опфаќала земјите на цела Југоисточна Европа, вклучувајќи ја и територијата на денешна Македонија. Бугарите /понекогаш во науката нарекувани прабугари, протобугари/ не се ниту словени, ниту татари. Тие се високо организиран и високо цивилизиран народ од европската раса /инаку тешко дека би можеле да организираат толку силна држава, во толку оспоруван регион во Европа/. Релативно малку на број, тие се словенизираат во рамките на наредните 100-150 год. покрај многубројните словени, поданици на нивната држава, но која и до ден денешен го носи нивното име, како и

веќе словенскиот по јазик народ, кој што ја наследува. Такви от развој на работите не е феномен во средновековна Европа - франките, кои го даваат името на Франција и французите се германско племе. А русите, кои што ја создаваат Русија - една безусловно словенска држава, се шведско племе кое се населило во Киев во VII-VIII век. Но што се случувало во Македонија во тоа време? Можеме да прочитаеме што напишал во својот фундаментален труд „Средновековни градови и тврдини во Македонија“ издаден во 1997г. во Скопје, истакнатиот македонски археолог и професор во универзитетот Св. Кирил и Методи - Микулчиќ. Книгата, голема на убава хартија со многу илустрации за информација е издадена не со пари од Софија, туку со средства на македонското министерство за образование и култура и на македонското представништво на фондацијата „Сорос“. Истата книга не е издадена по време на „бугарската“ влада на ВМРО-ДПМНЕ, туку по време на чистата „македонска“ влада на Бранко Црвенковски. Што утврдил проф. Микулиќ? Сумирајќи ги резултатите од разкопините и сондажите во сите 538 стари градови и тврдини во Македонија тој соопштува, дека очигледно словенските завојувачи уште во почетокот на VI век го принудиле преживеаното античко население масовно да ја напушти Македонија /ние веќе објаснивме, дека истото се населило во денешна турска Тракија/. Но словените не се населуваат во Вардарска Македонија, истакнува проф. Микулчиќ. Невините хумусни слоеви врз античките урнатини сочат на тоа дека високите македонски планини на Вардарска Македонија не биле „атрактивни“ како што пишува проф. Микулчиќ за дојденците од север. Затоа тие продолжиле на југ и се населиле покрај денешните грчки крајморски рамнини. Двеста години според Микулчиќ, Македонија останала без население. Првите новонаселеници биле прабугарите под водство на хан Кубер, син на основачот на Дунавска Бугарија хан Кубрат. Околу 680-та година со околу 600 семејства тој ги напуштил земјите на денешна Унгарија и по патот Белград - Ниш - Скопје се установил засекогаш на така наречените Керамисијски полиња - тоа се Битолско, Прилепско, Ресенско, Охридско и Корчанското поле. Визатиските хронисти и некои бугарски камени натписи околу Мадарскиот коњак во денешна Североисточна Бугарија покажува дека и хан Кубер, основал во денешна Јужна Македонија држава наречена Бугарија, која во сојуз со Дунавска Бугарија превземала во 7-ми почетокот на 8-ми век

заеднички дејствија против Византија. Нејзините дејствија против Солун биле одбиени, но затоа пак територијалното проширување на државата на запад во рамките на Денешна Албанија било повеќе од успешно - во околината на селото Врап е пронајдена голема прабугарска ризница, која сведочи за самиот факт. Вториот бран преселници според проф. Микулчиќ во останатите ненаселени земји на Вардарска Македонија бил пак од... прабугари.

Тие дошле и се населиле во Источна и Северна Македонија после победоносната војна на бугарскиот хан Крум во Тракија против Византија во 811 година. Проф. Микулчиќ покажува, дека во тврдините покрај Крива Паланка, Куманово, Скопје, Тетово,

Гостивар, Штип се појавува грнчарија, бронзени предмети како и токи на ремени потполно идентични со откриените во бугарската престолнина Плиска. А во рамнините покрај нив Микулчиќ ги одбележува посебните прабугарски населби зацврстени со земјен насип, наречени аули. Така за народот кој што живеел од Јадранското до Црното Море и од Дунав до Егеј се наметнало името, бугари заклучил Микулчиќ. Така е бидејќи тоа е историската вистина. Појасано и поточно неможат да го напишат ни бугарски историчари.

Да, но што следува од сето тоа. Особено, ако прифатиме дека прабугарите се татари. Излегува, дека населението на современа Македонија има сто процентно татарско потекло и оние кои викаат пред Бугарската амбасада се со чисто татарско потекло. Мирно, браќа македонци, не сте со татарско потекло. Прабугарите, како што ги нарекуваат научниците /или бугарите, како што и самите се нарекувале/ како што веќе соопштивме, се сметаат од меѓународната наука за ви-соко цивилизиран народ - еден од водечките народи во цивилизацијата на Средниот век. Еден француски научник напишал, дека тие се мајата, од која што се прави за државен живот словенското тесто на Балканите. Затоа кога срби, хрвати, словенци, грци и албанци ве навредуваат кажувајќи ви дека македонец не е националност а професија, вие можете да им кажете, дека македонец означува бугарин од прва класа.

ЛАГА ТРЕТА

Светите браќа Кирил и Методи, свети Климент, свети

Наум, свети Гораст, свети Сава, свети Ангелариј „Македонски просветители" и „автори на македонската азбука"

Според луѓе од Скопје, кои што безсрамно се нарекуваат историчари, Кирил и Методи биле македонци и ја создале македонската азбука, т.н глаголица. Такви докази во древните хроники и житија на светите браќа се разбира нема. За скопските „историчари" е доволно, што тие се родени во Солун, а како што тие викаат - Солун е во Македонија.

Св. Наум Охридски, фреска во село Велгошча, Охридско, XIX век. Натписот е на бугарски јазик

Со името Македонија во тоа време се означува како што видовме, сосема друга географска област. Македонци биле и нивните ученици, Климент, Наум, Ангелариј, Сава, Гораст, кои што ги придружувале солунските браќа во Моравската мисија. После неуспехот на истата и по смртта на Методи во 886 год. /Кирил починал порано во 869 год./ тие „емигрирале" во Бугарија и пристигнале во бугарската престолнина Плиска, но се скарале со бугарскиот цар Борис I и после неколку месеци „избегале" во, својата татковина „Македонија". Причина за кавгата била... состојбата што бугарите веќе имале азбука која што била наречена - „кирилица" /истата која што и денес се употребува во Бугарија, Србија, Русија, Украина, Белорусија и Македонија/, и не сакале да пишуваат на Кирило-Методијевата глаголица. Се вратиле во „родната" Македонија /тука авторите срамежливо премолчуваат дека Македонија е во границите на бугарската држава/ каде што започнале да проповедат христијанство со книги напишани на глаголица т.е. на „македонски" јазик. Покасно и во денешна Македонија, бугарските окупатори ја вовеле „кирилицата".

Св. Кирил и Методи, икона од црквата во манастирот Лешок, Тетовско, XIX век. Натписот е на бугарски јазик

Побесрамни лаги тешко да се најдат и во сите останати тези на македонизмот собрани заедно. Ниту еден збор од кажаното погоре не е вистинита. Поинаку кажано во документите кои достигнале до наши дни, нема никаква трага од податоците во полза на кое и да е од горните тврдења. Но има докази во изобилство, кои сведочат доволно убедливо, за тоа дека сите настани во врска со создавањето и разпространувањето на словенската писменост се извршило само од бугари. За македонци никаде не се спомнува, бидејќи таков народ во таа епоха просто не постоел. Каква е вистината според постоечките автентични документи. За народноста на Кирил и Методиј во светската наука се спорело многу, но спорот бил околу тоа дали се бугари или грци. Денеска меѓународната славјанистика го смета спорот за решен - Кирил и Методи и ако биле синови на високопоставен византиски чиновник, се од бугарско потекло. Византија не е грчка држава, а многунационална империја и нема ништо чудно во фактот, дека еден бугарин можел да има таква работа. Како што е познато од житието на Кирил, тој во еден разговор за време на својата мисија, кажува дека дедо му

„СЗ. Кирил и Методи, СВ. Болгарски просветители" икона од Кичевскиот манастир „Св. Богородица Пречиста", XIX век. Натписите се на бугарски јазик. Бугарската азбука е напишана на пергамент, кој што светите браќа го држат во раце. Во таа азбука недостигаат многу букви на современата македонска азбука, но има и други, превземани од азбуката на србинот Вук Караџиќ

бил аристократ „близок со царот" но бил принуден да емигрира во Византија. Во тоа време словените /крајот на VII век/ имаат само една држава - бугарската, така што царскиот двор, каде

што се одвива настанот, може да биде само бугарски. Најпосле одличното владеење на словенскиот јазик е последниот силен аргумент во полза на бугарското потекло на браќата. Грците никаде не би можеле да научат словенски јазик до таква совршеност - во тогашните школки институции недостигаат катедри по словенска филологија. Верзијата, дека двајца грци можат да научат словенски јазик од селаните по солунските пазари /околината на Солун навистина била населена со словенско население/ не може да издржи сериозна критика. Од сиромашниот фонд на зборови на селскиот речник, кој што може да се научи на пазарите, тешко може да се преведува комплицираната филозофска материја, на светите христијански книги.

Икона на Кирил и Методи во црквата Св. Недела во Битола. Натписот под неа гласи: Български просветители въ Преславъ 1873. Неспособна безбожна рака го избришала бугарски но го оставила Преславъ. Очигледно безбожниот србоман не знаел, дека Преслав е престолнина на Бугарија во IX-X век

„Св. Йоан Владимир Български“, фреска од Дебарскиот манастир „Св. Иван Бигор“ XIX век. Безбожна рака го избришала „Български“ и напишала „Елбасански“. Натписот е на бугарски јазик

Потеклото на Климент, Наум, Ангелари, Сава, Гораст е по веќе од јасно - тие се родени кажуваат нивните животописци /кои се и нивни ученици/ во Мизија, денешна Бугарија, од благородни родители. Тоа е нормално - тие биле млади бугарски државни службеници задолжени со мисијата да го изучат словенското писмо и броеви во Великоморавија и да го пренесат во Бугарија, а тоа и го прават зимата во 886 година. За никава кавга со бугарскиот цар Борис I не пишуваат нивните современи

биографи, голем дел от кои се странци. Напротив тие соопштуваат дека Климент е из-пратен со мисија во Охрид лично от цар Борис кој му подарил три болјарски куќи. Но нешто повеќе, бугарскиот административен управник на областа Кутмичевица, во која бил Охрид бил сменет и на негово место со Климент заминал нов регионален управник - Домета. Нему му било порачано да го слуша и да го исполнува сето она што ќе му биде кажано од Климент, кој очигледно бил награден не само со црковна, а и со административна власт во денешна Македонија. Така ли постапува еден цар со доскоро непознат туѓинец, со кого после два-три месеца комуницирање се скарал и тоа за

Св. Седмочисленици, фреска од црквата „Св. Кирил и Методи“ во Ресен, XIX век. Натписите се на бугарски јазик

фундаментално прашање - на каква писменост да се пишува во државата? Вистината е сосема поинаква. Климент бил задолжен со нова важна мисија - да подготви тајно од грчките епископи, кои после 870 год. по решение на Цариградската управа ги управуваат бугарските црковни области, неколку илјади бугарски свештеници кои што го владеат словенскиот писмен јазик и да го организира производство на словенски книги за богослужба. Сето тоа со цел, еден ден после неколку години да се отфрли грчкиот јазик од богослужбите по илјадниците бугарски цркви. Како што е познато во изградениот од Климент манастир Пантелејмон во Охрид со пари на цар Борис I, Климент за седум години подготвил 3500 свештеници. Некаде во Северна Бугарија /далеку от престолнината Плиска - се претпоставува во манастирот Мурфатлар во Романија/ Наум исто така подготвил илјадници свештеници и книги. Истото го правеле и Сава и Гораст во град Берат /кој денес се наоѓа во Албанија/. Тоа му дозволило на цар Борис I во 893 год. да свика народен собир кој донесол решение богослужбата во Бугарија да биде на роден јазик и писменост. Каква била таа писменост? Се разбира кирилица, создадена од Климент во Охрид помеѓу 886 - 893

година, за тоа има и јасни податоци во неговото житие. Средновековниот црковен биограф на Климент јасно пишува дека тој ја направил таа азбука, затоа што во процесот на обука забележал, дека комплицираните графички структури на глаголицата тешко се усвојуваат од учениците и ја создал кирилицата, која што има попрост графички систем. Дали кирилицата е македонска азбука? Секој читател на оваа книга може да се увери дали тоа е вистинито кога ќе влезе во црква и ќе застане пред икона или фреска на Св. Св. Кирил и Методи. Црковните канони барале тие да бидат со азбуката во раце. Како во најстарите така и во најновите, вклучувајќи го и новиот катедрален храм /Св. Климент/ во Скопје, читателот може да види, како држат свиткан пергамент со азбука со букви како „Ъ, „Ю“, „Л“ и други, кои отсутствуют во современата македонска азбука, но присуствуваат во бугарската. Да, за жал современите македонци пишуваат на српската азбука, создадена од српскиот преродбеник Вук Караџиќ. А оние, што пишуваат со азбуката на Кирил, Методи и Климент се бугарите. Впрочем редум со портретите на цар Борис I во Дебарскиот, Кичевскиот, во манастирот „Св. Наум“ како и во многу цркви, македонскиот посетител ќе види како ги нарекувале нашите прадедовци Кирил и Методи или „Св. Седмочисленици“. Во икони или фрески тие се наречени „болгарски просветители од „Преслав“, „болгарски“ или само „болгарски просветители“. Така е во црквите „Св. Богородица Кмменичка“ во Охрид, во Кичевскиот манастир, во црквата, „Св. Ѓорѓи“ во Ресен, во црквата „Св. Недела“ во Битола, во црквата во село Бешишча, Мариовско и многу други. Впрочем, дека Свети Климент е бугарски државен службеник се гледа од фактот што во 893г. не архиепископот, а цар Борис I го назначува за „прв епископ на словенскиот јазик“ во Струмица. Исто така цар Борис го назначува Св. Наум на неговото место во Охридската школа и му дава пари да го изгради манастирот „Св. Наум“. Пред цар Симеон, Св. Климент поднел оставка неколку месеци пред да почине во 916 год., откако почувствувал, дека силите го напуштаат, според средновековните автори. Тоа е вистината за Кирил и Методи и нивните ученици, како и за нивната азбука. Бугарско дело, извршено од бугари во името на бугарската држава и бугарскиот народ. Во почетокот македонските лаги ги нареков „бесрамни“ не случајно. По ова прашање тие

Натпис на бугарски јазик од 1313 г. за изградбата на црквата во село Старо Нагорчино, Кумановско

фалсификуваат свети христијански текстови, какви што се житијата на светците /сите учесници во создавањето на азбуката се објавени за светци од Светата православна црква, а Кирил и Методи и од Католичката црква/ или се прават, како да не постојат. Фалсификувањето на свети текстови, икони и фрески со ликови на светци е многу тежок грев и повеќе од сигурно е дека во задгробниот живот тие измамници ќе вријат во казаните на пеколот до второто пришествие /второ то доаѓање на Христос/. А можеби и после него.

ЧЕТВРТА ЛАГА

„Македонскиот“ цар Самуил и неговата „македонска“ држава

Според македонски автори, кои се нарекуваат историчари без никаква основа, после векоки под „бугарско ропство“ во 971 год. македонскиот народ се дигнал на востание против Бугарската власт под раководство на цар Самуил. Откако се ослободиле од „бугарско ропство“ македонците влегле во лута борба со Византија и по долга војна „Првата македонска држава“ или „Самоиловата држава“, како што ја пишуваат некои скопски автори, загинала во 1018 год. под ударот на грците и нивниот император Василиј II Македонец. Да, така е целосното име на Василиј II, затоа што бил роден во Источна Тракија покрај Одрин, каде пак биле населени во VI век остатоците од грцизираното античко македонско население.

Крали Марко (1371-1394), владетел на Прилеп, опеан во србските и хрватските народни песни како „бугарски јунак“, фреска од манастирот „Св. Димитар“ крај Скопје

Така учат во училиште македонските деца, така пишува во дебелиите „академски“ истории на Македонија и тоа го знаат за жал, за цар Самуил граѓаните на Македонија по млади од 60 год. Толку веќе трае лансираната по 1944 година лага. Лага, навистина и тоа стопроцентна. Етничкото потекло на цар Самуил и името на државата која ја управувал, никогаш не биле предмет на спор во медијевистиката /Меѓународно име но историјата на Средниот век/. Илјадници научници од Русија, САД, Англија, Франција, Германија, Србија секогаш пишуваат за драматичниот двобој меѓу Бугарија и Византија, кога станува збор за настаните на Балканите во Втората половина на X и почетокот на XI век. Како и за бугарските цареви Роман и Самуил, кои ја раководеле Бугарија во тоа време. Тоа е сосема нормално, затоа што сите зачувани документи од таа епоха /грчки, србски, бугарски, латински, ерменски, арабски/ зборуваат за бугарското царство и бугарскиот цар Самуил. Пред десет години објавив награда од 100 000 германски марки на оној, кој ќе покаже документ од истата епоха, во која Самуил е објавен за македонски цар, а неговиот народ за „македонци“. Сеуште чекам. Како што се уште чекам и одговор на мојата покана, македонските електронски медиуми да ми овозможат средба - дебата со македонски академски научник по прашањето за Самуиловото царство. Тоа нема никогаш да се случи по простата причина што и десет македонски академци да седнат од една страна, нема да можат да водат спор по прашањето, дури со еден-единствен бугарски студент по историја. Тие просто нема да имаат /покрај бројот на титулите/ ниту еден-единствен аргумент во полза на македонската теза. Каква е вистината за цар Самуил? Што раскажуваат документите? Тоа, дека во 971 год. при една од многуте бугаро - византијски војни е освоена бугарската престолнина Преслав и биле заробени бугарскиот цар Борис II и неговиот брат Роман. Тие биле однесени во Цариград и насилно принудени да абдицираат. Според средновековните закони тоа значело дека бугарските војски кои се уште војувале требало да се предадат. Меѓутоа бугарите откажале да се предат и под раководство на Самуил, син на еден од десетте областни управници, ја продолжиле успешно војната. Самуил не се објавил за цар, затоа што според бугарските закони, додека царот е жив /макар и заробен/ останува на чело со Бугарија. Во 980 г. цар Борис и

брат му успеале да избегаат од пленство, но на границата со Бугарија цар Борис II бил убиен од „бугарски граничар бидејќи бил облечен во романски алишта“, пишуваат средновековните хронисти. Во согласност со бугарските закони, брат му Роман бил објавен за цар на Бугарија и резидирал во Скопје, кое станало престолнина на Бугарија. Во 992 г. цар Роман бил повторно заробен од византијците во Скопје и фрлен во затвор, каде воедно и починал во 997 г. Во текот на тој период Самуил бил само „гуљам“ како што пишува еден средновековен арабски писател т.е. само командант на вооружените сили на Бугарија. Дури откако пристигнала вестта за смртта на Роман кој починал во Цариград и не оставил наследници, Самуил бил прогласен за бугарски цар. Тој го одбрал Охрид за престолнина на Бугарија. Сето тоа покажува дека Самуил и покрај тоа што ја имал целата власт во државата уште во 971 г. /во неговите раце била армијата/ со целото поведение саќал да покаже дека се придржува кон бугарските закони и е добросовесен бугарски државен службеник. Затоа се објавил за цар на Бугарија дури во 997 г., кога бугарските закони го дозволувале таквиот акт - старата династија немала веќе ниту еден машки наследник. Многу се документите кои покажуваат дека државата управувана од Самуил е Бугарија, затоа ќе напомниме само неколку. Во Охрид а не на друго место оди по времето на Самуил од окупираниот од византијците Преслав, бугарскиот патриарх и Охрид за долго време станува центар на бугарската патриархија. Е, може ли престолнина на бугарска патриархија да биде во административната престолнина на туѓа држава. Сосема прабугарска е административната терминологија на државата - во Охрид има кавхан, ичиргубоил и т.н. Но смртен удар врз македонската теза за цар Самуил нанесе нај неочекувано откриениот во град Битола во 1956 г. голем натпис врз камен блок, кој според содржината стоел на влезот на заштитниот ѕид на средновековна Битола. Натписот е направен по заповед на цар Иван Владислав, внук и наследник на цар Самуил во 1016 г. /две години после смртта на цар Самуил/. Во тој долг натпис цар Иван Владислав раскажува за победи и порази во војните со Византија и соопштува, дека е „бугарин по род“ - „заштитник на сите бугари“ и дека тој ги направил заштитните ѕидови на Битола „за спас на бугарите“. Со други зборови цар Иван Владислав објаснувал каков е народот кој во 1016 г. Живеел на територијата на денешна Македонија, каков е тој по народност и на која држава е цар - бугарски, бугарин,

Бугарија. Можам да си претпоставам какви физиономии направиле македонските „научници“ при вестта за наоѓањето на натписот. Затоа тој најголем словенски натпис откриен досега, со чија сопственост би се гордеел секој светски музеј од откривањето па до ден денешен стои заробен во подрумот на битолскиот музеј, искршен на неколку парчиња. Ете тоа е научната совест на македонските „историчари“.

Во интерес на вистината некои македонски историчари очигледно се чувствуваат посрамотено /сепак во секој голем град на Грција има улица Василиј Бугароубиец/ го нарекуваат царството Бугарија од тоа време „Самуиловата држава“ а не „македонска“. Ним ќе им напоменеме, дека светската практика е државите да се именуваат по името на народот кој ги населува, а не по името на нивниот нов раководител. По логиката на истите македонски научници денешна Македонија треба да се вика „Киро-Глигоровата држава“. И повторно во интерес на вистината треба да ја споменеме варијантата на македонската теза за цар Самуил и неговото царство која се распространува во последните 5-6 години на XX век. Очигледно осознаваат дека не можат во условите на демократија, да ги кријат повеќе автентичните документи од општеството, некои македонски „историчари“ признаваат, дека цар Самуил се нарекувал „цар на Бугарија“ а неговиот народ се нарекувал „бугарски“. Но тие се чувствувале „македонци“ /интересно е како го разбирале современите македонисти тоа „чувство“/, а името „бугари“ и „Бугарија“ ги узурпирале, за да ги почитуваат нивните „непријатели“. Бидејќи бугарите и Бугарија се прочуле и се здобиле со слава и почит во минатите векови како народ и држава во Европа. Тоа дека Бугарија во тоа време VII-XI век била голема, силна, ценета држава која што ги почитува своите непријатели тоа е вистина. Вистина е дека, бугарите се славен и почитуван /и не само во тоа време/ народ. Но вистина е исто така, дека ако беше „македонец“ а неговиот народ „македонски“ цар Самуил ќе го земеше нивното име. Затоа што треба и јас да признаам нешто. Македонија од времето на Александар Македонски е далеку по прочуена и славна од средновековна Бугарија во средновековна Европа, каде што „Александрија“ /романот за подвизите на античкиот македонски цар/ била најчитаната книга. Воопшто таа теза очигледно е склопена сосема набрзо. Македонските „научници“ не се сетиле дека „Самуил - првиот македонски цар“ е објавен од нив за најобичен мародер на имиња и народи. Всушност не ли го

изразува точно таа теза потсвесно мародерскиот менталитет на дел од современата македонска историска „наука“?

ПЕТТА ЛАГА

„Охридската архиепископија /1019-1767 г./ - македонска црква“

Според македонските историчари в текот на горе наведениот период постоела независна македонска црква со центар - Охрид. Некои дури тврдат, дека таа била основана од Свети Климент и ја нарекуваат „Климентовата црква“. Тие тврдења на македонските „историчари“ им даваат основа на современите македонски архиереи во македонските епархии да барат обновување на независна македонска црква, но не под името Македонска патриархија, а под името Охридска архиепископија. Каква е вистината? Свети Климент никогаш не ја создал Охридската архиепископија - таа била основана уште во римските времиња, т.е. 500-600 години пред тој да се роди. Во 870 г. таа станува структура на бугарската архиепископија, а од 917 г. - на Бугарската патриархија. Свети Климент никогаш не бил нејзин титулар. Во Охрид меѓу 886-893 г. тој е во својство /во црковен однос / на монах, раководител на училиште за свештеници и скриптори. За епископ е назначен Во 893 г., но во Струмица. Меѓу 973-1018 г. Охрид е престолнина на Бугарската патриархија. Во 1019 г. во Охрид навистина е создадена независна архиепископија, која што постоела до 1767 г. Тоа го направил завојувачот на Бугарија император Василиј II Македонец Бугароубиец. Трите потврди /грамоти/ за нејзиното создавање се зачувани, издадени од западноевропски научници и текстот им е недвосмислен. Василиј II изјавува дека откако ја покорил Бугарија се замислил како да го организира во црковен однос бугарскиот народ. Но не можел да им остави патриархија, не можело во една држава да има две патриархии. Но не сакал да ги потчини и на Константинополската патриархија бидејќи тоа можело да послужи како повод за востанија и бунтови. Затоа ја понижил Бугарската патриархија во ранг на архиепископија со центар во Охрид, но ја зачувал нејзината независност со тоа што ги оставил под нејзина надлежност сите земји во бившото Бугарско царство. Дури е запишано во нејзиниот устав, дека архиепископот секогаш треба да биде бугарин. Официалното име на архиепископијата било во

годините помеѓу 1019-1767, кога била затворена „Бугарска автокефална /самоуправна/

Натпис од црквата „Св. Димитар“ во Скопје. Содржина: Направи се тази гробница съ пожертвуването отъ православните българи в 1864 г. март Скопие“. Натписот е симнат и исфрлен во дворот на црквата во 1963 г. Друг натпис кој што покажува, дека црквата е изградена от „бугарите во Скопје“ е симнат уште во 1913 г. искршен и фрлен во Вардар. Бог да им прости на безбожниците

архирпископија“. А нејзиниот титулар и се потпишувал во сите документи во текот на тие седум и пол века од нејзиното постоење „Архиепископ на Охрид /или Јустиниан Прима - античкото име, како што се мислело тогаш, на Охрид/ и на Цела Бугарија“. Спор меѓу научниците во светот по прашањето чија е архиепископијата во Охрид меѓу 1019-1767 г. никогаш немало, затоа што илјадниците документи, кој излегле од канцелариите, се недвосмислени - тоа е бугарска црковна институција. Со тоа се согласувале и нејзините титулари со грчко потекло.

Познатиот книжевник Теофилакт на пример се потпишувал во официални документи /и покрај омразата која ја имал кон бугарите а ја изразувал во писма до пријатели/ со името Теофилакт Бугарски. А Во 1292 г. Византијскиот император Андроник Палеолог подарил на нејзиниот титулар навезана со злато плаштеница со надпис испишан со злато „на пастирот на бугарите, за да го спомнува во своите молитви императорот“. Таа плаштеница до 1918 година беше чувана во Охридската црква „Св. Климент“ а после таа година е во Националниот историски музеј на Бугарија.

Мермерен рељефен украс на влезната врата на црквата „Св. Никола“ во Штип, кој го имитира бугарскиот грб, XIX век

Долга и славна е историјата на Бугарската автокефална архиепископија со центар во Охрид. Во различно време таа го управувала во црковен однос не само бугарскиот народ, но и србите, романците, албанците, дел од грците. Имала епархии дури во Јужна Италија. И нејзиното име секогаш било само едно – Бугарска.

ШЕСТА ЛАГА

За „македонските преродбеници“ и за „Бугарската егзархија“ - која го завладеала „македонскиот“ народ

Во јуни 2000 г. Стефан - архиепископот на непризнатата од ниту една православна патријархија, Македонска црква изјави во интервју на радио во Македонија /по повод на една средба на бугарскиот претседател при посета во Албанија со албански бугари/ дека Во Албанија нема бугари, а македонци, а исто дека Албанија или региони од неа никогаш не биле дел од бугарската држава и црква. Навистина архиепископот искрено призна, дека не е многу компетентен по тоа прашање. Архиепископот Стефан навистина е некомпетентен и тоа не по едно, туку по две прашања. Прво - во наше време за својата национална припадност секој решава сам за себе. Ако неколку стотици души Во Тирана, кои се сметаат за бугари, отишле на средба со бугарскиот претседател тоа значи дека навистина се бугари и никакви архиепископи, претседатели или премиери не можат да решаваат за нив какви се. Но второто незнаење е недопустливо за еден архиепископ со епархија, која се граничи со Албанија. Тој би требало да ја знае нејзината историја, која може да ја прочита во секој историски труд по црковна и граѓанска историја на регионот, која не е напишана во Скопје, а во Париз, Лондон, Виена, Рим, Москва или Санкт Петербург. И таму ќе прочита, дека речиси цела Албанија /без крајбрежните градови/ од 837 до 1241 г. се дел од бугарската држава /или Византискиот округ „Бугарија“, меѓу 1019-1186 г. /под јурисдикцијата на бугарските црковни структури од 864 до 1767 г.

Се сетив за самопризнавањето во некомпетентност /а тоа во случајов означува незнаење/ на македонскиот архиепископ, кога се присетувам за „македонските преродбеници“ и за

влегувањето „под присила“ на „македонскиот народ“ во границите на бугарската егзархија - независната бугарска црква, основана со султански ферман во 1870 г. Во принцип македонската историографија избегнува да се занимава многу - многу со петвековниот период на турското владеење над балканските земји. Тој период е многу непријатен за македонските историски тези. Во тој период по Балканот се шетаат разни западноевропски патеписци, дипломати и разузнавачи, кои пишувале разни долги извештаи /некои дури и ги издавале/, во кои соопштуваат, дека во Битола, Лерин, Костур, Воден, Охрид, Ресен, Скопје, Велес, Штип и т.н. живеат бугари, турци, албанци, грци. Сигурно биле слепи штом не виделе ниту еден македонец. Русите и тие /наводно нивни луѓе/, а Селишчев, некаков Санкт Петербуршки професор, да земе да издаде книга „Полог /Тетовско-Гостиварското поле/ и его болгарское население“. Тука настануваат и ужасни грешки. Белградското разузнавање испраќа во 1850г. во Серес еден србин, кој се викал Стефан Верковиќ, и го снабдува со многу пари со цел да пронајде срби во тој крај. Тој никаквец не наоѓа срби, и не забележува ниту еден македонец. Открива бугари, ги собира нивните песни и во 1860 г. издава дебела книга со наслов „Народне песни македонских бугара“. Дејноста не србинот Верковиќ всушност е

Надгробен надпис на бугарски јазик во Кичевскиот манастир „Св. Богородица Пречиста“

сврзана со еден интересен настан. Учителот Гологанов во бугарското училиште во Неврокоп /денешен Гоце Делчев/ откако забележува дека Верковиќ плаќа со српско злато за народни песни, ги собира колегите и за една зима создава бугарски херојски епос - пет-шест пати поголем од „Илијадата“ и „Одисејата“ заедно. Тој започнува од Орфеј /т.е. од Антиката/, ги оп-фаќа походите на прабугарите со Кубрат, Аспарух и Крум и завршува со Крали Марко. Впрочем, каде точно завршува никој не знае, бидејќи откако Верковиќ го издава првиот дел под името „Веда Словена“ научниот свет после неколку годишна

дискусија утврдува, дека епосот е полна измислица и само на некои места се користени мотиви од реални народни песни. Всушност по ослободувањето во 1878 г. кога Гологанов заминува да работи во Софија, признава дека целта на групата учители била да го собере српското злато. Засрамен од ова Верковиќ другиот дел од златото го сокрил.

Малку повеќе внимание од таа „безинтересна“ ера македонските историчари одделуваат на Карпошовото востание од 1688-1689 г. Се разбира дека тоа е за нив „македонско“ востание, водено од „македонецот“ Карпош. По овој повод во Кратово има музеј, целосно посветен на востанието. Таму, секако не пишува ништо за тоа, дека австријските и турските документи соопштуваат, дека Карпош е бугарин од Доспат /а тој град е во Тракија/ од каде што е и неговата дружина со која тргнува на средба со австријските војски кои во една од многуте војни со турците стигнале до Скопје и Куманово.

Меѓутоа, за големите имиња од XIX век, македонската „историографија“, се буди и е многу активна. Неможе да се остават туку-така талентирани творци како браќа Миладиновци, Рајко Жинзифов, Кирил Пејчиновиќ, Григор Прличев и др. на бугарите.

Нормално, тие се прогласени за македонци, потоа за македонски преродбеници. А „најдобрите историчари“ дури им препишуваат и борба против бугарското влијание во Македонија.

Читателот веројатно ќе се запраша како може восхитените бугарски патриоти, кои пишувале на бугарски јазик и го истакнувале не еднаш своето бугарско национално самосознавање, да бидат претставувани како „македонци“. Механизмите на фалсификување се следните:

Натпис на бугарски Јазик во манастирот под село Велгошча,
Охридско

Прво - делата им се издаваат не како што е утврдено во науката на оригиналниот јазик, на кој што се напишани со паралелен текст на јазикот на државата, во која се издаваат, а само на измислениот во 1944-1945 г. јазик од Благој Конев /Блаже

Конески/. Така низ народот, вклучувајќи ги и младите научници, се создава убедување дека тие се напишани на тој, а не на бугарски јазик. Второ - во текстот каде што се споменуваат зборовите „бугарин, бугарска, бугарско, бугарски“ се пишува „македонец“ и т.н. Книгата на браќа Миладиновци, издадена во 1861 г. во Загреб со наслов „Бугарски народни песни од Македонија“, се издава децении со ред со наслов „Зборник на македонски народни песни“. Зборовите на Димитар Миладинов „Аз отивам на верна смърт, но народът нема да умре заедно с мен“ се преиначуваат со „народот македонски“. На истиот начин се фалсификува Јордан Хаџи-Константинов-Џинот, кој пишува „ако ме попита некой ли си или си болгарин? Аз полноответвам: болгарин съм... Болгарин прави, верни и благороден човек. Болгарин е любител секое добро. Аз Съм болгарин, плачем за нашите изгубени болгари... и за това должни сме да се жертвуваме за браќята наши пресладки болгари“. А како се фалсификуваат зборовите на Рајко Жинзифов во неговата статија „Две думи кон читателите“, читателот сам се досетува: „Люди... земете нашите народни песни и узнаете какви солзи пролива и още пролива България“.. Или како што е кажано во надгробното слово при погребувањето на Иван Денкоглу, напишано пак од Рајко Жинзифов: „ние българите си загубихме древната книжнина... И ако в наше време ние ја гледаме преродбата на цел наш народ, ако веќе загърмело българското слово од Солун до Охрид, од Средец до Видин, од Трново до Варна, то за всичко това сме должни на такива люде“.

Каква совест треба да имаш, за да го објавиш за македонски преродбеник Кузман Шапкарев, кој издал во 1868 г. „Български буквар“ /сега се издава само како „Буќвар“/ и каков неранимајко треба да бидеш за да го фалсификуваш следниот текст објавен во букварот:

Питание: Що е нај-свету човеку?

Отговор: Народността.

Питание: А по народност що си?

Отговор: По народност съм българин.

Питание: Защо?

Отговор: Защото съм роден от татко и майка българи и собиравам български.

Питание: Не бидвит ли да си изменит човек верата и на родността?

Отговор: Има такива луѓе, што си изменуваат верата и народноста, туку тия чинат нај-тежок грех: ТАКВИТЕ ЛУЃЕ СЕ ИМАТ ОД СВЕТОТ ЗА ПРЕДАТЕЛИ.

Кузман Шапкарев ги напишал тие зборови за оние малкумина бугари, кои во тоа време се погрчувале. Не знаел милиот дека неговите зборови ќе бидат актуелни и во почетокот на XXI век и дека на него самиот по смртта ќе му ја сменат народноста. Само еден бугарин, роден во Македонија, скопските натрапници не се осудиле да го чепнат /барем досега/ - Паисиј Хилендарски и неговиот фундаментален труд „Историја Славјано-Бугарска“ напишана во 1762 г. Мистичен ужас ги прогонува фалсификаторите. Духот на бугарскиот титан им ја смрзнува и денес крвта во вените, на секој јаничар: „О, НЕРАЗУМНИ ЮРОДЕ, ПОРАДИ ЧТО СЕ СРАМИШ ДА СЕ НАРЕЧЕШ БОЛГАРИН“. Во демократски услови /макар и доста ограничени/ во република Македонија е се потешко да се извадат фалсификувани текстови на „македонските преродбеници“. Има локални бугари кои успеваат во малкуте објективни публикации да кажат дека „преродбениците“ се всушност бугари, пишуваат на бугарски /и тоа до смрт/ и се радители на бугарската национална кауза. Од Бугарија исто така во последно време влегува обилна литература поврзана со прашањето. Огромен удар во Македонија по македонските тези нанесе за „преродбениците“ во 1998 г. Руската академија на науките, која во фундаменталното издание „Историја на јужнославјанските литератури“ ги вклучи во вториот том сите „македонски преродбеници“ во разделот „Бугарска литература“. На очајничкиот крик од Скопје, руските научници ладнокрвно одговорија дека тоа е научната вистина и дека за македонска литература може да се говори од 1944 г. па натаму, па затоа таа ќе биде вклучена соодветно во петти или шести том. Но како одговараат на обвинувањата во фалсификување, денес скопските /по точно белградските/ измеќари. Лажат, нормално - без оглед и без многу напор да измислат нешто достоверно. Браќа Миладиновци напишале „бугарски“ за песните од Македонија, затоа што биле заплашувани од Бугарската држава и Бугарската Егзархија. Во 1861 г. кога е издадена книгата, не постои ниту бугарска држава, ниту бугарска егзархија, но кој во Скопје да го знае тоа. И може ли да си представите, дека /ако сепак постоеа и вршеа притисок/ светски познатиот научник и висок службеник на католичката служба, хрватскиот

архиепископ Јосиф Штросмајер /издавач на книгата/ ќе си плукаше во научната совест /за пари или под притисок како секое српско мекере.

Има и второ тврдење, кое што е многу широко распространето во последно време. „Македонските преродбеници“ навистина се прокламирале за бугари, признаваат скопските „научници“, но тие се заблудувале т.е. тие впрочем не знаеле дека се македонци. По остроумно не може да се измисли. Нели ако е така и тие работеле за бугарската кауза, треба да бидат објавени за предавници, а не за „преродбеници“ на „македонскиот народ“. Читателот на крајот ќе се запраша дали има воопшто чесни научници во Скопје. Има но за да ја соопштат вистината тие требаше да се придржуваат до официјалната линија и да прават разни трикови, за да се досети читателот за што станува збор. Се пишува статија на пример за големиот, неповторливиот, македонски, со големо М „преродбеник“ Кирил Пејчиновиќ. И се поставува една слика на насловната страна на неговата книга „Огледало“. Голема убава илустрација на која што јасно се чита кажаното од Пејчиновиќ, дека ја напишал книгата на народниот бугарски јазик „долномизијски говор“. На тој езоповски начин се предаваше вистината, но само за повнимателните читатели. Никогаш нема да заборавам како паднав од столот при читањето на една книга, издадена во Скопје во 1987 г. за борбата на „македонските“ свештеници против притисокот за посрбување преку давањето на српски имиња на новородените. Авторот со право и сосем сериозно пишува: „Но македонските свештеници цврсто го бранеа македонскиот национален идентитет со тоа што продолжуваа да ги крштеваат бебињата со родните македонски имиња: Аспарух, Крум, Борис и Фердинанд“. Првите три имиња, но најмногу четвртото имаат потресувачко македонско звучење. Не знам за судбината на авторот, но се надевам дека не поминал извесно време во затвор - сепак во УДБА не работела глупаци. Маките на скопските фалсификатори со титаните на бугарштината во Македонија се ништо во споредба со танталовите напори да се објасни фактот, дека „македонскиот народ“ со огромен

Натпис за изградувањето на црквата „Св. Недела“ Во Битола, кој што сведочи, дека е направен од „бугарите во Битола“.

Безбожна србоманска рака неуспешно се обидидувала да ги покрие зборовите „българи“

ентузијазам се вклучува во општобугарската борба за независна бугарска црква. Нешто повеќе - македонските бугари /отец Паисиј Хилендарски/ е автор на идејата, зад која што сите знаат, дека не стои толку намерата бугарите да се одделат од грцизираната Вселенска патријархија, а преку границите на бугарските епархии да се оцртаат етничките граници на бугарскиот народ и во удобна политичка ситуација тие да се претворат во државни граници на возобновената Бугарска држава. Како што всушност и се случува - границите на Егзархијата се државни граници на Сан-Стефанска Бугарија. Ами сега? Како да се скрие фактот „дека, македонците“ се во првите редови на /да си признаеме/ лошо маскираното во црковна (смысле) бугарско национално ослободително движење, кое нападно ги оцртувало идните граници на Бугарија под носот на турскиот султан кој задоволно ги набљудуваше грчко-бугарските кавги. Како да си го објасниме фактот, дека Источна Македонија, која е вклучена во Кустендилската епархија, а исто и Велешката епархија, која што ја опфаќа централна Македонија, се вклучени директно во Егзархијата уште при нејзиното создавање во 1870 година. Во спорните епархии, каде што живееле многу срби и грци, биле проведени избори. Во Охридско и Скопско тие биле спроведени во 1874 г. и придобиеени од Бугарската Егзархија со над 90% од гласовите на христијаните. Со истиот резултат се добиени после војните и востанијата во 1875-1878 г. изборите во корист на Бугарската Егзархија и во Битолската, Дебарската, Неврокопската и Струмичката епархии. А тоа веќе е и цела Македонија. Лоша работа. Признавам дека ако бев ренегат во корист на Белград не би можел да измислам нешто во корист на македонската теза. Тоа не се еден или два - тоа се стотици печати на градовите и селата во Македонија на кои што пишува „Бугарската црковна општина“ /Прилеп, Битола, Велес, Охрид и т.н./. Како да ги сокриеш? Тоа се 750 цркви, над кои што стои натпис „изградени од бугарите во Битола 1863 г.“ /црквите „Св. Недела“ и „Св. Богородица“/, „изградени од бугарите во Скопје 1864 г.“ /„Св. Димитар“ во Скопје/ и т.н. и т.н. Тоа се 650 бугарски

училишта, тоа се стотици илјадници луѓе од Македонија кои што учествувале во борбата, многу од нив го загубиле својот живот со бугарско име на устата. Како да го скриеш сето тоа? Неможеш да ги искршиш сите натписи и да ги замениш со фалсификати, како што се направени во „Св. Димитар“ во Скопје. Документирани се и издадени уште во почетокот на XX век и тоа од странски научници. Чистиот воздух над Скопје, кој што доаѓа по текот на Вардар од белоснежната Шар Планина, изгледа го стимулира фантазирањето на некои луѓе во главниот град на Македонија, затоа без капка сомнеж тие ја прокламираат следната теза по прашањето: Македонците се бореле за своја независна црква и по точно за возобновување на затворената во 1767 г. независна македонска црква со архиепископски центар - Охрид. Кога виделе, дека никој нема да им го дозволи тоа, тие се присоединиле кон битката на најблискиот до нив народ /бугарски/ само за да не се под робство на Грчката патријархија. Во таа голема лага има сепак нешто пријатно и нешто вистинито. Пријатно е признавањето дека бугарите се најблискиот народ на „македонците“. От тука до следното признавање, дека станува збор за еден ист народ, има само еден мал чекор и некои автори во Македонија веќе го направиле. И покрај тоа што и ден денес некои од нив ги отпуштаат од државната служба за такви признанија. А вистина е, дека во почетокот на борбата охридани настојувале за возобновување на независната архиепископија во својот град, која што, како што видовме се вика „Бугарска автокефална архиепископија“, а нејзиниот архиепископ е со титула „на цела Бугарија“. Одамна е јасно, дека бившите центри на старите бугарски црковни институции /Преслав, Трново, Охрид/ започнале тивка војна помеѓу себе. Водени од типичниот бугарски локален патриотизам кој од нив да стане престолнина на идната бугарска црква. Кога им објасниле дека интересите на целото бугарско дело наметнува да си ги приглушат локалните патриотски интереси и центарот да биде во империјската престолнина Цариград и во Охрид, и во Трново се согласиле, дека така треба да биде. Инаку ако во Македонија имаше петмина луѓе борејќи се за независна македонска црква, султанот ќе дозволеше да ја има. Каква поубава можност христијаните во муслиманската империја да се караат на три, наместо на две групи. Империите како што е добро познато ги управуваат потчинетите народи со стриктна пропаганда на принципот „раздели и владеј“. Со ризик да ги навредиме

штипјани, битолчани, прилепчани и велешани /кои исто така не си плукаат сами на себе/, а воедно охриѓани се борат најупорно /во буквалниот смисол на зборот/ против грчките епископи, кои се испратени од вселенската патријархија до доаѓањето на бугарски владика, ги дочекуваат како дедо Господ од населението на Охрид и околните села.

СЕДМА ЛАГА

ВМРО - организација на „македонци“ за ослободување на „македонскиот народ“

Според голем дел од пропангаторите кои живеат на запад од Осогово /срце не ми дава веќе да ги наречам „историчари“ дури и /во 1893 год., во домот на Татарчеви во град Ресен група луѓе со „македонско“ национално чувство се собрале и формирале тајна револуционерна организација, која требало да ја ослободи Македонија од турска власт и да постигне политичка независност на земјата, нарекувајќи ја ВМРО. Точно така, со тие четири букви /запомни го тоа читателу/. Таа организација ќе води/ пак според пропангаторите, долга и тешка борба со турската власт и бугарската, србската и грчката „пропаганди“. Нејзините раководители - сите до еден македонци / Гоце Делчев, Дамјан Груев, Ѓорче Петров, Јане Сандански/, како што се гледа от пишувањето на скопските драскачи/ прво и најмногу ги мразеле бугарите, а потоа турците кои до 1912 год. ја управувале Македонија, а после таа дата србите и грците кои окупирале 90 проценти од нејзината територија. Тоа впрочем се случило преку мировниот договор во Букурешт, од летото на 1913, кога Македонија злобно била разделена меѓу трите Балкански супер сили - Бугарија, Србија, Грција. После таа дата гласовите на скопските научници се разликуваат во однос на историјата за ВМРО. Едни и тоа повеќе од половина сметаат дека ВМРО паднало во рацете на „великобугарските“ шовинисти Тодор Александров и Иван/Ванчо/ Михајлов и реагирала како оружје на бугарскиот цар, убивала кротки и праведни чиновници кои биле на работа во Македонија. Други пак се склои /затоа што и двајцата се родени во Штип/ и нив да ги објават за македонци т.е за небугари кои се бореле за независна држава Македонија, посочувајќи свечено документи на организацијата во нивно време, каде што навистина има

такви програмни цели. Неизвесно е само зошто и во кралска, и во комунистичка Југославија, се до распадот во 1991 г., властите не се гордеат кој знае колку со членовите на таа „Македонска“ организација. Нејзините членови се безмилосно прогонувани врз основа на закони, кои ја забранувале дејноста на организацијата. Десетици илјади „македонци“. Меѓу 1913-1915 и 1918-1991 г. беа судени на смрт или долгогодишен затвор. Илјадници убиени без суд и пресуда.

-

Детал од икона на „Св. Богородица со младенчето“. Таа е украсена со низа од сребрени бугарски монети

-

А и сега спротивставените на ВМРО партии ги нарекуваат нејзините членови „бугарски“. Зошто ли? Тоа прашање, до колку ми е познато си го задаваат и 90 проценти од членовите на ВМРО-ДПМНЕ, вклучувајќи ги и раководителите од среден калибар. Пропагандата барем во годините, кога Македонија беше во границите на комунистичка Југославија и недостатокот на други информации, успеа да убеди премногу луѓе, дека ВМРО е македонска организација, составена од луѓе „македонци“ и се бори за независноста на Македонија, вклучително и против Бугарија и бугарите. Никогаш нема да збооравам една случка од летото на 1999 г. Тогаш поканив на празнувањето на „Петрова нива“ /една пољана во планините покрај јужно црноморскиот брег на Бугарија, каде VII револуционерен округ на ВМРО донел решение за востание во 1903/ двајцата раководители на ВМРО од голем град во Р. Македонија. И двајцата млади луѓе, чесни, исполнети со најдобри чувства кон Бугарија. Тие беа искрено изненадени, кога го видоа огромниот споменик на Организацијата (толку голем нема ни во Македонија) и прашаа: Што бара тој споменик на ВМРО покрај брегот на Црно Море, кога од тука до Македонија, има најмалку 500 км. Каков е тој, VII револуционерен округ“. Да, тие луѓе не ја знаеа вистината за собствената Организација, па што останува за вистината околу цар Самуил или Браќа Миладиновци. Што не знаеја

младите луѓе од Македонија. Не ја знаеја основната вистина за ВМРО. А таа е, дека организацијата нема ништо заедничко со измислената нација „македонци“. Таква етничка категорија дури и во најактивниот период на Организацијата /1893-1934/ сеуште не била измислена. Вистината е дека Организацијата е создадена во 1893 год. како институција на БУГАРИТЕ, кои останале под власта на Османската империја после Берлинскиот конгрес во 1878 год. И таа таква ќе биде во текот на целото свое постоење. Вистината е дека таа ќе се нарече ВМРО многу касно, а во 1894 год. според нејзиниот устав напишан од Гоце Делчев и Ѓорче Петров, таа ќе се вика БУГАРСКИ МАКЕДОНО-ОДРИНСКИ РЕВОЛУЦИОНЕРЕН КОМИТЕТ. Вистината е, дека член 2 од истиот тој устав гласи, дека целта на Организацијата е да се избори за „Политичка автономија на Македонија и Одринско преку будење на свеста за самозаштита кај нејзиното БУГАРСКО население“ - Тука треба да напоменам, дека Одринско е дел од географската област на Тракија. А според глава 2 член 3 на Организацијата, член може да биде „СЕКОЈ БУГАРИН без разлика на пол“. Тука е местото да објасниме, зошто во уставот, каде што совршено јасно е подцртано дури преку името на организацијата дека таа е на бугарите во Македонија и Тракија, е истакнато барање за политичка независност на нејзината територија. Тој казус присуствува во многу програмни документи, заклучно и дури најмногу по времето, кога Организацијата ќе се управува од „великобугарските шовинисти“, Тодор Александров и Ванчо Михајлов. Затоа што раководителите на организацијата добро знаат, дека јавно изтакнатата цел за „присоединување кон Бугарија“ автоматски значи прекршување на Берлинскиот договор, кој е подпишан од сите Велики сили и ги регулира границите меѓу државите во Југоисточна Европа. Освен тоа, нејзините раководители знаеле, дека ниту соседните Балкански држави, ниту Великите сили не би дозволиле трикратно зголемување на територијата на Бугарија кое ќе ја претвори не само во регионална а и во голема Европска сила. Затоа тие за своја главна цел го објавуваат создавањето на автономна држава од населението со Бугарски територии на Османската империја /а после 1918 год. на Србија и Грција/ со тајна намера при поволна меѓународна ситуација да ја присоединат кон Бугарија. Тие знаат, дека тоа веќе се случува во Бугарската историја. Во 1878 г. Берлинскиот Конгрес создаде две Бугарски држави, Кнежество Бугарија, кое ги вклучува териториите на Мизија и Софијско и

Источна Румелија во територијата на Северна Тракија. Само по седум години тие две бугарски држави се обединуваат во една, и Европа е принудена да го признае актот, откако Бугарската армија ја разгромува Србија која навлегла во пределите на обединета Бугарија. Активистите на ВМРО сметаат, дека настанот може да се повтори ако од Македонија и Јужна Тракија се формира автономна држава, или барем автономна област. Но, како што пишува големиот современ македонски писател Младен Србиновски /„Нова Македонија“ - 9, 10 и 11 јуни, 1999 год/ тие ја разбираат како држава, управувана од доминантното во Организационата територија бугарско население. Под името Бугарско Македонски - Одрински Ревулционерен Комитет. Организацијата постои во 1902 год. Тогаш таа е применувана во ТМОРО /Тајна Македонска Одринска Револуционерна Организација/ и под тоа име се крева Илинденското востание. Нејзината цела територија, од Албанија до Црно Море е разделена на седум револуционерни окрузи. Затоа во близината на брегот на Црно Море има споменик на борците на ВМРО од VII Ревулционерен Округ.

Ктиторски натпис на бугарски јазик од црквата во село Цапари, Битолско, XIX век

Ктиторски натпис на бугарски јазик за изградба на чешма во Дебарскиот манастир „Св. Иван Бигор“, XIX век

Секој округ има право - согласно со решението донесено Во јануари 1903 год. Во Солун, како да учествува во востанието и само II Битолски и VII Одрински одлучуваат населението да се крене масовно. Останатите решаваат да дејствуваат со чети и атентати. Малку луѓе во Македонија знаат, дека во VII Одрински округ загинаваат точно толку бугари, колку и во Битолски - околу 2500 и уште помалку знаат дека сместениот под носот на престолнината на империјата со нејзините турски парни зони,

VII округ се крева масово да им ја олесни состојбата на битолчани. Крвта на тракијските и македонските бугари, пролеана во 1903 г., еден ден ќе ги обедини нивните наследници, трагично разделени денес од граници и долгогодишна злокобна пропаганда.

Во 1905 на Рилскиот конгрес Организацијата е преименувана во ВМРО /внатрешна револуционерна организација/. Ужасното „О“ кое го издава нејзиниот бугарски карактер е повторно во нејзината абриеватура. Дури во 1919 г. таа се нарекува само ВМРО. Но тоа не значи дека Организацијата станала небугарска. Ќе ви напоменам; дека точно од тогаш таа започнува да се управува од „великобугарските шовинисти“ Тодор Александров и Иван (Ванчо) Михајлов. Тракијските бугари отпаѓаат од организацијата бидејќи после војните во 1912-1918 г.

Ктиторски натпис на бугарски јазик за обновувањето на манастирот „Св. Димитар“ крај Скопје, XIX век

Дел од териториите им се ослободени и присоединети кон Бугарија /планините: Северна Странца, Сакар, Родопите/, а друг дел /Источна и Беломорска Тракија остануваат во Турција и Грција каде што бугарското население е целосно убиено или прогонето во 1913 г. и 1918 г. За бугарскиот карактер на ВМРО се потполно јасни и во Турција и во Грција, и во Србија и во цела Европа. Во турските документи, за Илинденското востание, кои се издадени не од Софија, а од Државната архива на Р. Македонија, во неколку тома после 1993 г. Зборот „македонец“ не е присутен. Турските воени командири и административни службеници во Битолско пишуваат за востанати „Бугарски села и градови“, за „Бугарските востаници“, за „Бугарските чети“, за „Бугарските комитети“. Зачуваните знамиња на востаничките региони од Охрид, Струга, Кратово и други се со бугарски три бои, со натписи на бугарски јазик, со гордо исправен Бугарски Лав /а не со ѕвездата на Вергина/ и со навезани стихови на бугарскиот поет-војвода Христо Ботев „Тој кој во бој за слобода

загинува, тои не умира". Има уште многу докази за бугарскиот карактер на ВМРО но нема да ми стигнат дури илјада страници, за да направам еден површен список. Читателите кои што сами се интересираат ќе ги најдат околу себе - во расказите на повозрасните, во зачуваните семејни документи, секој во Македонија, кој ја прочитал оваа книга може да се замисли над следниве прашања. Зошто, ако ВМРО /под тоа име, ја подразбирам организацијата од периодите со името БМОРК, ТМОРО и ВМОРО/ навистина беше организацијата на един различен од Бугарскиот народ нејзините раководители небугари, а Бугарија една од непријателските држави, тогаш: Прво - зошто половината од нејзините раководители, нејзините војводи дури не се по потекло од Македонија / Иван Гарванов, Христо Чернопеев, Марко Лерински, Крсто Асенов и т.н. / а од Стара Бугарија.

Второ - зошто раководителите, вклучуваки го и Гоце Делчев, одеднаш се декларирале дека се Бугари.

Трето - зошто сите активни дејци на ВМРО имаат завршено бугарски гимназии, универзитети, воени училишта. Како така ниту еден не се излагал да заврши во Атина или Белград.

Четврто - зошто базите на ВМРО биле во Бугарија? Зошто тука биле складовите и парите на ВМРО? Зошто во Бугарија се издавале и весниците? Зошто тука се формирале, оттука тргнуваат за Македонија и тука се враќаат четите? Зошто тука резидираше раководството на ВМРО? Зошто бугарските власти не ја контролираа организацијата а тајно и јавно и помагаа. Понели, ако таа беше непријателска на бугарските намери во Македонија организација на небугарските народи, тогаш по тоа би следело да биде забранета и преследена со страшна сила.

Петто - зошто во Бугарија, а не во Србија или Грција емигрирале после секоја афера, бунт, востание и војна илјада „македонци"? Зошто во Бугарија никој не ги делеше во свои или туѓи? Зошто никој не им пречеше да учат, да прават бизнис, да навлезат во елитата на земјата и до таква степен, во определени периоди до 70 проценти од елитата на земјата биле луѓе родени во Македонија. Емигранти прво поколение биле во Македонија и премиерот, и министри, и дипломати и виши офицери од армијата /меѓу нив десетици генерали и полковници, професори во елитните образовни центри. Која земја би допуштила представници на туѓа нација да ја командуваат државата, дипломатијата, армијата и образованието. Дали тогаш на некој во главата /вклучувајќи и

на емигрантите од Македонија/ не им паѓало на ум, дека Македонците не се ништо друго, освен Бугари.

Шесто - зошто сите документи на ВМРО, преку целото време на постоењето, се на литературен бугарски јазик. Како не се излагаа тие Македонци, барем во еден од десетиците илјади документи, да пропишат на србски јазик или барем на дијалект. Седмо - зошто голем дел од раководството на ВМРО се офицери од бугарската армија, како началникот на Главниот штаб на Илинденското востание Борис Сарафов. Некој од нив како Венедиков, Протогеров, Бојаџиев достигнуваа до генералски чин и други такви како Ѓорче Петров се офицери од бугарско разузнавање. Може да продолжи со прашањето, но и тие се доволни за единствениот логичен одговор - ВМРО е бугарска организација, која што ги обединува напорите за ослободување на бугарите во Тракија и Македонија до 1919 г., а после таа година само бугарите во Македонија.

Понекогаш македонските пишувачи се спротивставуваат на ВМРО создадениот во Софија во 1895 г. ВМОК /Врховен Македонски Одрински Комитет/, чиј што претседател станува Трајко Китанчев од Ресен. За македонските драскачи, ВМРО е организацијата на Македонија „македонскиот“ народ, а ВМОК - оружје на великобугарскиот шовинизам, проведувајќи, освојувачка политика на бугарскиот цар во однос на Македонија. Тоа е глупаво и неосновано. ВМОК е составена главно од бугарски офицери, сите до еден по потекло од Македонија, додека, како што видовме, половината раководители на ВМРО се од Стара Бугарија и немаат ништо заедничко по потекло со македонската земја. Вистина е, дека во определен период ВМОК е близок до бугарската владина средина и бугарскиот монарх, но и ВМРО има тесна врска со нив, а од 1912 г. Тодор Александров е исклучително близок пријател со бугарскиот цар Фердинанд и до голема степен е инспиратор на некои решавачки политички акции на монархот, за жал со фатален крај, како вклучувањето на Бугарија во Меѓусојузничката и Првата светска војна. ВМОК е создадена главно врз основа на различните гласини во средините на бугарско - македонската емиграција во Бугарија околу патиштата и етапите на ослободувањето на Македонија и Тракија од Турска власт. Непријателства кои стигнале за сожалување до братоубијствата, се покренати со заедничко учество во Илинденското востание во 1903 г. во 1906 г. ВМРО /тогаш ВМРО и ВМОК се обединуваат и тоа одново се најдобрите

докази, дека членовите и на едната, и другата организација, се Бугари кои се скарани по бугарски стар обичај, кој да ја води дружината, како што пишува во аналогичен случај бугарскиот поет Христо Ботев. Во последните неколку години, треба да признаеме, во лагата на македонизмот за небугарскиот карактер во ВМРО се појавуваат сериозни дупки. Прво, неколку чесни интелектуалци во самата Македонија, го подцртуваат бугарскиот карактер на организацијата во публикации во медиумите. Второ, неколку зборници се документи на, а и за организацијата, издадени од македонските државни институции, макар и со маглив карактер, недвосмислено покажуваат дека ВМРО е организација на бугарите во Македонија. За членовите на партии, непријатели со објавената за наследник на ВМРО македонска партија ВМРО-ДПМНЕ, исто така нема и капка сомнение и затоа пишуваат со спреј на карпите на зградите за време на изборите „ВМРО-ДПМНЕ = БУГАРИ“. Куриозното денес е, дека само голем дел од редовите на членството на ВМРО имаат сомнежи по ова прашање. Резултат од скромното молење на раководителите откако дојдоа на власт. И авторот на таа книга ќе биде радосен, ако таа им помогне да стигнат побрзо до вистината.

Ктиторски натпис на бугарски јазик на икона од манастирот „Св. Архангел“ крај Прилеп

ОСМА ЛАГА

„Крсте Мисирков - Македонец број 1 за XX век“

Во крајот на 1999 г. во секоја земја во светот избираат граѓанин број 1 /најзаслужниот со трудот, човек на нацијата/ за XX век. Бев во Македонија кога беа публикувани резултатите од анкетата за нивната земја. Читав и не верував на очите. За најзаслужен македонец бил објавен не Гоце Делчев, не Јане Сандански, не титаните на мислата Блаже Коневски или Блаже

Ристев, а еден човек кој живеел и умрел од природна смрт во Бугарија, и тоа почитуван директор на гимназијата во Габрово - голем индустриски центар во срцето на Бугарија. Навистина, Крсте Мисирков е добро познат на историчарите и големите трудови или делови од нив многукратно издавани и коментирани во Бугарија, но поскоро како илустрации на какви луѓе се на-девала Србија, која го амбицирала македонизмот. Најточна оценка за личноста на К. Мисирков дал современиот македонски писател Живко Аџија - „Што сакате од човек, кој на секои две недели ја менувал народноста“. Всушност од официјалните власти на србо - комунистичка Југославија, Крсте Мисирков одамна добил признание. На неговото име е крстен Институтот по Македонски јазик /нејасно е зошто откако јазикот е создаден дури во 1944 г. од Б. Коневски/ многу улици и други објекти. Каква е вистината за К. Мисирков и што направил тој за македонизмот. Роден е во с. Постол, Ениџе Вардарско во 1874 г, Крсте учи во Белград, потоа бега со 34 бугарски студенти во Софија, вознемирани од великосрбскиот притисок да бидат по-србени. Учи после тоа во Полтава и Петербургскиот универзитети, каде што се декларира како силен бугарски патриот. После Петербург започнува да работи во Бугарската Екзархија и станува учител во Битола. До 1903 год. во публичните изјави Мисирков се декларира како бугарски патриот, дури во некои статии се намирисува и и великобугарски шовинизам. Наеднаш /после востанието од 1903 г/ Мисирков, веќе дошол во Софија, започнува да ја одрекува бугарската суштина на славјанското население во Македонија да пишува и чита статии и говори за „македонската народност“ и „македонскиот јазик“. Во Софија му се смееле - /уште никој не претпоставувал каква опасност се крие во македонизмот/. Во Софија Мисирков ја издал брошурата „За Македонцките работи“ напишана на некаков диалект, збир од диалектите во Македонија и навреден заминал во Русија, која ги поткрепува сите србски иницијативи во Македонија. Таму само Мисирков одново превртел и одново станал запален Бугарски патриот, и стигнал дури до шовинизам. И така до крајот на животот Мисирков бил де „македонец“, де великобугарски шовинист. Интелект не му недостигал, затоа во својата кариера на учител растел и починал како директор на гимназија во Бугарија „Македонцките“ му творби никој не ги сватил сериозно и ги сметале за некаков ексцентричен вид. Разкажуваат дека кон крајот на својот живот Мисирков дал молба за пензија. После

неколку дена, на кафе со двајца познати војводи на ВМРО, тој им го соопштил тој факт и тие решиле да се пошегуваат со „одвејаниот“ интелектуалец. Со најсериозен тон тие кажале, дека министерот на образованието им кажал, дека ќе ја подпише молбата на Мисирков ако последниот ја изеде својата брошура „За Македонцките работи“ и Крстето истрчало до својата куќа, и земал еден примерок од брошурата, се вратил во кафаната... ја изедил брошурата пред војводите, кои што милостливо му препорачале шише вино за да ја голта хартијата по ред. Од каде идат чудните пресврти во мислата и однесувањето на Крсте Мисирков - од краен македонизам до „великобугарски шовинизам“. Едни сметаат, од желба за оригиналност, други сметаат дека во 1903 г. станал платен агент на Србија или Русија или и на двете истовремено. Но во целата таа работа има нешто чудно. Во таа епоха ВМРО ги убиваше безмилосно сите раскриени србски агенти, а Мисирков макар и публично да се изјавил како македонист /тоа значело во онаа епоха србски агенти/, не е допрен со прст. Бугарската држава исто така не се церемонираше со србските агенти и најмалку ги исфрлаше надвор од границата на земјата, а К. Мисирков останува во пријателски односи со многу функционери на ВМРО и на неговата кариера не му пречи бугарската власт, а му дозволува да достигне возможно до највисокиот таван во службата. Сето тоа би било неморално за карактерите и праксата на епохата. Освен под еден услов - К. Мисирков да бил агент не на србското и руското, а на бугарското разузнавање. Агент, назначен да влезе во србските и руските разузнавачки служби - чуден е неговиот пресврт во 1903 г. говорите, статиите, брошурата „За Македонцките работи“ /требало да му создадат соодветна легенда на приврзаник на србската кауза/ како што видовме, идеите на македонизмот се рожба на србската политичка

Натпис на бугарски јазик, кој што стоел врз местото на родниот дом на Тодор Александров во населбата Ново Село, Штип

мисла и да го направил соодветен објект за вербување. За жал ниту србското ниту руското разузнавање не се „фатило“ на играта на бугарското разузнавање. Тие потрошиле по некој лев за Мисирков/ непрофесионално би било да не му обрнат вообшто внимание, но многу длабоко во мрежите не го допуштиле. Затоа по посетата во Русија после 1903 г. Мисирков ненадејно се вратил кон бугарското национално самосознание. Највистински и бугарското разузнавање го запоставило, преценувајќи, дека е направена грешка обидувајќи да инфилтрира свој агент кај Србите со легендата, дека е приврзаник на нивните идеи. За жал К. Мисирков премногу се декларирал како очаен бугарски патриот во предходните години и тоа не останало незабележано и за србските, и за руските тајни служби. Ете тоа е Крсте Мисирков. Еден неуспешен /не по негова вина/ агент на бугарското разузнавање од почетокот на XX век, е објавен за македонец № 1 на истиот тој век. А набрзо наметнатиот „За македонските работи“ труд, предначначен да му осигури по поволно вербување /од срби и руси/ биографии се објавени за библија на македонизмот. Задоволството за мене е барем полно.

ДЕВЕТА ЛАГА

Херојската борба на македонскиот народ против „Бугарските“ окупатори 1941-1944 г.

Според скопските „историчари“ во Април 1941 г. Бугарската фашистичка армија ја окупираше во соработка со германските и италјанските фашисти Македонија. А после тоа бугарите и италјанците си ја поделиле Македонија, со тоа што бугарите ја завзеле источна и централна Македонија. Откако во септември 1943 г. Италија го заробила Мусолини и поминала на страната на антифашистичкиот блок, Бугарите ја превзеле цела Македонија. Македонскиот народ ги пречекал со болка и страдање тие збиднувања. Бугарските окупатори биле пречекани непријателски, улиците на македонските градови биле пусти и празни. Откако собрал сили, македонскиот народ масовно се дигнал во борба против окупаторот, кој се занимавал со ограбувањето на Македонија. Под раководството на Југословенската комунистичка партија, македонскиот народ организирал таква смела вооружена борба преку партизанските

одреди за национално ослободување, што дури и македонската земја пламнала под нив. „Бугарските“ окупатори успеале, пред да бидат протерани од Македонија во септември 1944 г., да убијат илјадници луѓе само затоа, што се македонци. Просто така ако некој кажел дека е македонец, бугарите веднаш го убивале. Накрајот во октомвриноември 1944 г. Македонските партизани ја победиле и 200 000 германска армија, која успеала да ја окупира Македонија во септември 1944 г. Само посрмежливите автори споменуваат, дека по победата на германската армија покрај нозете на храбрите македонски партизани се плеткале и некакви бугарски воени делови, но тие повеќе пречеле, отколку што помагале на партизаните да ја ослободат Македонија.

Каква е вистината?

На 6-ти април 1941 г. Хитлерска Германија и Италија ја напаѓаат Југославија, која е поразена за десетина дена. Бугарија, макар и сојузник на двете држави кои ја напаѓаат Југославија, не учествува во воените дејства. Македонија е завземена од Германски војски, кои на 19-ти април ја канат Бугарија да ја превземе територијата по линијата Охрид - Брод - Групчин. Територија, која со решение на парламентот станува дел од територијата на бугарската држава. Истовремено со тоа бугарски воени, полицијски и административни власти превземаат необходни дејства за утврдување на бугарската власт во присоединетите кон Бугарија региони. Окупатори ли се бугарските власти во Македонија? Дури и од гледна точка на македонизмот, НЕ. Затоа што според законите на кралска Југославија, Македонија не постоеше. Ниту како федерална република, ниту како федерален округ, ниту пак како административна област. Македонија беше наречена Вардарска Бановина. За кралска Југославија не постоеше ниту македонски народ - жителите словени во Македонија беа или срби или јужни срби, ако треба да бидеме потполно прецизни. Е, за каква окупација станува тогаш збор? Всушност, се согласувам дека може да се говори за окупација, но само ако прифатиме дека македонци и Македонија се еднакви со срби и Србија. Македонистите уште еднаш се издаваат, дека самата идеја за македонизмот е со србска содржина. Со болка, страдање и непријателство ли беа пречекани бугарските „окупаторски“ војски? Уште пред нивното влегување во Македонија, власта во поголемите градови и села беше

превземана од самоорганизирани од најпочитуваните граѓани во местата /Бугарските акцијски комитети/. Спомените на сеуште живи луѓе, фотографии и за среќа километри сочувана кинолента покажуваат нешто сосема друго. Покажуваат стотици илјади радосни луѓе, кои излегле по тротоарите и улиците, по кои што минуваат бугарските војски. Покажуваат килими од цвеќе, со кои бил послан патот по кој минувале. Покажуваат прегратки, бакнежи и радосен плач на роднини кои се сретнуваат после долги години. И рид постелен со бугарски знамиња. Се заинтересирав од каде ги нашле тие знамиња, бидејќи знаев дека за поседување на бугарско знаме во 1918-1941 г. казната во најдобар случај била долгогодишен затвор. Едни ми кажаа, дека ги криеле во подрумот, други по горите, но најоригинален начин измислиле жителите на едно мало градче во Источна Македонија, каде што си поделиле на секое семејство по три свилени парчиња платно во една боја, на едни бели, на други црвени на трети зелени. При претрес србите, се разбира не можеле да пронајдат цели бугарски знамиња. На денот на навлегувањето на бугарската армија, жените се собрале по три, ги соединиле набрзо парчињата платно во знамиња - по едно знаме за секое семејство. Во Охрид и денес се раскажува како виц, како жителите на село Велгошти во 1941 г. не јаделе јаболки, и покрај тоа што селото е овоштарско. Поради недостиг на цвеќиња тие ги искршиле разцветаните јаболкови гранки и со нив послале некоку километри од патот Ресен - Охрид, откаде што дошла бугарската војска. Во Прилеп возрасен човек се фрлил под тркалата на еден тенк, кој за среќа успеал да застане пред да го прегази. - Зашто да живеам повеќе? - рекол стариот човек - ја дочекав бугарската армија. Друго на овој свет одамна веќе не сакам. Така ли се пречекува окупаторска армија? Колку што ми е познато, тоа прашање веќе си го поставуваат како автори, така и некои македонски медиуми.

Македонскиот народ се дигнал на борба за национално ослободување против бугарските окупатори кои ги убивале македонските херои? На борба се дигнаа комунистите во Македонија, организирани од југословенската комунистичка партија. Усогласено со директивите на комунистичкиот интернационал тие веќе /од 1934 г./ ги пропагираа идеите на македонизмот. Тоа треба дебело да се подцрта. Како прво, тие беа многу малку. Толку малку што бројот на вооружените структури бил далеку помал и не само од тој во Србија, Босна и

Хрватска, но дури и од стара Бугарија, каде што комунистите во 1941 г. исто така, започнаа вооружена борба против фашизмот. Пречка за масовноста на комунистичкото партизанско движење во Македонија беше стравот на населението дека во случај на успех областа односно ќе биде вклучена во Југославија. За зал, точно тоа и се случи. Затоа во 1943-1944 г. Тито започна да префла српски партизански формации во Македонија под команда на Темпо, за да има кој да ја превземе власта по очекуваното повлекување на бугарските војски.

Убиваа ли Македонци, бугарските полициски органи во Македонија? Убиваа, но не затоа што беа Македонци, туку затоа што беа комунисти кои се бореа против нив. Исто онака, како што убиваа комунисти и во стара Бугарија. Во стара Бугарија, каде што структурите на Бугарската Комунистичка Партија беа многу посилен од тие во Македонија, бројот на убиените бугарски комунисти процентно беше многу поголем од тие во Македонија. Во стара Бугарија имаше многу случаи на цели изгорени бугарски села, на десетици убиени бугари како и деца само под сомневање дека помагаат на партизаните. Но, да биде јасно, борбата во 1941-1944 г. на територијата на цела Бугарија /чиј дел беше и Македонија/ беше дел од обштата борба меѓу силите на оската /Германија, Јапонија, Италија, Бугарија, Романија, Унгарија/ и силите, предводени од САД, Велика Британија и СССР. Во таа борба комунистите беа на страната на СССР и блокот што е сосема нормално. Прогонуваниите и убиваниите во Бугарија и областите во Србија и Грција, во кои што имаше бугарски војски, беа комунисти, а не Србите, Грците или „Македонците“. Со Српските и Грчките приврзници на Хитлер бугарските власти прекрасно се разбираа и дејствуваа во тесна соработка против комунистите.

Тоа беше еден од најтрагичните моменти во бугарската историја. Бугарите убиваа бугари, затоа што беа разделени на „фашисти“ и комунисти. Ставив „фашисти“ во наводници, затоа што во бугарскиот фашизам немаше расистичка идеологија. Искрено сожалувам за сите жртви на тие братоубијства. Но тоа не значи, дека треба да се согласиме со фалсификатите на историјата. Ниту еден човек во Македонија не беше убиен

Надгробен натпис на српски свештеник во дворот на црквата „Св. Спас“ во Скопје, убиен во 1905 г. од „бугараши“

Македонија е посеана со гробови на бугарски војници и офицери, загинати за слободата на своите поробени браќа. Гробови на двајца бугарски офицери од 6-та Бдинска дивизија во дворот на црквата во село Цапари, Битолско

заради националната припадност. Дури ни сред србското и албанското малцинство. Се знае дека во Македонија и денес се говори за тврдата рака на Софија спрема албанците во Македонија. Ако тоа беше така, денес во Македонија немаше да има ниту еден Албанец. Вистината е во тоа што бугарските власти покрај комунистите ги прогонуваа и разбојниците, а бидејќи разбојништвото била основна професија на некои албански родови уште од средниот век, било нормално истите тие да претрпат сериозни човечки загуби. Но по истиот начин постапуваше со албанските разбојници и турската влада до 1912 г. и српската меѓу 1918-1941 г. Ниту една добро организирана држава не би си дозволила да толерира разбојништво. По истиот безмилосен начин беа ликвидирани и бугарските разбојници во Бугарија во 1878-1885 г. и 1918-1925 г.

Другата голема лага на белградските пропангатори е за жестокото ограбување на Македонија од бугарските „окупатори“. Да не забораваме дека Вардарска Македонија беше дел од Бугарската држава по територија и население околу една петина од целата држава. Таа беше најслабо развиениот дел од Бугарија - српските господари не се труделе многу да ги изградат неопходните патишта, железници, болници и германско - албанските групи во Косово. И познатото Косовско поле, одлично познато на старите бугарски офицери /во октомври - ноември 1915 г. на истото место тие победиле 300 000 српска војска/ тие им нанесоа целосен пораз на германците и албанците, вклучувајќи ги и нивните елитни СС дивизии „Принц Ојген“ и „Скендербег“.

За партизанските чети во тие огромни дејства просто немаше место. Впрочем при навлегувањето во Косово поле некаква

партизанска чета, составена од Срби и придружувајќи ја бугарската девизија, изјавила на бугарскиот командант дека тој пак ќе ја пробијат одбраната на преминот. Било прашање на престиж - навлегувале во својата татковина и не сакале првиот ослободувач кој стапнал таму да биде бугарски. Уште повеќе, што позицијата на рововите над преминот била бранета од делови на албанската девизија „Скендербег“ а не од германски. „Добро - рекоа бугарските офицери“, говори итро насмеаниот македонски сопственик на крајпатната кафеана покрај преминот, кој ми ја раскажа таа историја - „седнаа вашите офицери и си порачаа шкембе чорба - беше рано утрината. А Србите си тргнаа. Шестотини души беа. Вечерта се вратија двеста и кажаа измачено на вашите офицери „Ајде, вие сте сега, ние не можевме“. Вашите офицери тогаш се наредија тука пред кафеаната и половина саат ја гледаа со двогледи позицијата на албанците. После најглавниот рече: „Хм, многу е виско, каде ќе се качуваме таму, да почекаме да дојде артилеријата“. Таа дојде кон ручек време и започна да пука. Целиот после ручек и цела ноќ. Утрината бугарските офицери повторно изедоа по една шкембе чорба, а главниот и кажа на артилеријата - дека е доста. После повторно го дигнаа двогледот и гледаа половина саат. Се заврте кон офицерите и им рече: „Еве, една силна чета од помлади момчиња да се качи горе и да го собере оружјето на албанците. Може да останало нешто здраво“

ДЕСЕТА ЛАГА

За радоста на Македонците од нивното повторно вклучување во Југославија во 1944 г. и 250 000-те „македонци“ во Бугарија

Македонските историчари тврдат дека повторното присоединување на Македонија кон Југославија во есента 1944 г. од населението се дочекува со неопишлива радост. Со неопишлива радост го дочекуваат настанот србите и србоманите во Македонија. Живи сведоци на епохата тврдат, дека поголемиот дел од населението го дочекува настанот со скриени грижи и страв. И како што ќе видиме понатаму, со основа. Всушност многу луѓе не знаат каква ќе биде судбината на Македонија и наивно веруваат, дека во согласност со решенијата, донесени на „Вториот Илинден“ во 1943 г.,

Македонија ќе биде или одделна држава или полноправен федерален субјект на Југословенската федерација. Не се малку и наивниците, кои сметаат, дека таа ќе биде држава на преовладувачкото во земјата бугарско население и дека поимот „македонец“ е синоним на „бугарин“, примено од Коминтерната по некакви тактички причини.

--

Надгробна плоча во дворот на црквата во село Цапари на поручник Петар Хубанов од Плевен, кој што загинал за Македонија во 1917 г.

Надгробна плоча во дворот на црквата во с. Цапари на поручник Иван Живов од с. Салаш, Белоградчишко, кој загинал за Македонија

--

Малку се луѓето, кои знаат и уште помалку, кои што се досетуваат, дека југословенските комунисти ќе ги наметнат со терор и насилство најреакционерните идеи на српската шовинистичка политичка мисла - идеите на Новаковиќ, Белиќ, Цвиик.

Во декември 1944 г. каква Македонија ќе градат србокомунистите им станува јасно прво на „македонските војници“. Тоа се неколку илјадници војници и офицери, собрани во Скопје, кои што добиваат наредба да заминат на фронтот по текот на реката Срем во Србија. Избувнува бунт војниците и офицерите го опкружуваат Главниот штаб на национално - ослободителната борба со лозинка „Не го сакаме Срем, а го сакаме Со лун“, „Не сакаме нова Југославија! Сакаме слободна и независна Македонија“. Исплашениот генерал - гувернатор на Македонија, србинот Светозар Вукмановиќ - Темпо, им изјавува на српските офицери: „тоа се Бугари, да се застрелаат“. Офицерите со измама се намами во офицерскиот дом и таму околу седумдесет души се застрелани од Темпо и Михајло

Апостолоски, српски јаничар од Штип. Околу 1000 војници се застрелани со картешници, од српски партизани, кога се обидуваат да си ги ослободат затворените офицери. Над 900 души се затворени во Скопската тврдина, каде што многумина се застрелани и умираат од рани, студ, глад и мачење во наредните денови. Останатите се испратени на сремскиот фронт, и околу две-третини од нив, лошо вооружани и обучени, загинаваат во битки со германци, хрвати и унгарци за „Нова Југославија“. Паралелно со расправата со македонската војска српските комунисти и нивните јаничари во Македонија организираат крвави убијства во градовите и селата на Македонија на сите познати бугари. Наскоро беше изјаснето злоделото во Велес, каде што само во една ноќ беа убиени 53 души - цветот на градската интелигенција. Затворени само затоа што се Бугари /ако имаа некаква вина сигурно ќе се повлечеа со бугарската војска на 9-ти септември 1944 г. во Стара Бугарија/ однесени со камион до еден голем рид покрај Велес и садистички убиени еден по еден. Колку се убиени во тој период без суд и пресуда. Македонски извори сочат разни цифри - од 4500 до 20 000 и уште околу 120 илјади фрлени во затвор и логори. Премногу, за да се тврди, дека едномилионското население на Македонија ја прифатило со радост веста за вклучувањето на територијата во „Нова Југославија“. Но несогласни сепак имаше и после 1944 г. и згора на се не ги нарушуваа законите. Само изјавуваа дека се бугари и се мачеа да се самоорганизираат возобновувајќи стари бугарски - организации како ВМРО или формирајќи нови. Како да ги нападат? За целта беше измислена една уникатна во светската правна практика, норма „Законот за македонската чест“. Според тој закон секој, роден во Македонија и објавен за бугарин, автоматски паѓал под ударите на тој закон, бил објавен за „предавник на својот народ“. Се случило нешто чудно - во Македонија право за национално определување имаат сите останати, срби, албанци, власи, дури и циганите. Но бугарите не. Затоа на пописите Југославија гордо истакнуваше дека во Македонија живеат 1200-1500 бугари и нагласуваше дека тоа се бугари од Стара Бугарија кои склучиле брак со македонци. За Бугари не смеат да се декларираат дури ни оние 20-30 илјади Бугари од источна Србија /од околината на Босилеград - Пирот - Цариброд, официјално објавен во комунистичка Југославија за бугарско малцинство/ кои се преселија во македонските села на местото на раселените во 50-те и 60-те години турци. Тие

стравуваат да се објават дека се Бугари и денес. Тажно е да се гледа на изборните митинзи во современа Македонија, како групите им се движат со транспаренти „Граѓани на Македонија од Босилеград го подкрепуваат Борис" /или Тито/.

Многу се процесите во Македонија меѓу 1945-1991 г. во кои беа осудени, во согласност со „законот за македонска чест" и по другите закони, илјадници Бугари. Нема да споменуваме имиња, тие се познати на македонската јавност. Освен тоа многу луѓе се сеуште живи и не би сакал да им предизвикувам нови непријатности. А и македонските медиуми веќе периодично соопштуваат за некои од нив. Не можеме да ги скокнеме процесите против докторот по филозофија Д. Ѓузелев од Дојран, д-р Асен Татарчев од Ресен, инж. Д. Чкатров од Прилеп, инж. Спиро Китинчев од Скопје, д-р Робев од Битола, адвокатот Илија Коцарев од Охрид... многу од нив беа осудени од властите на кралска Југославија на долгогодишен затвор.

Бугарскиот крст за храброст врз надгробната плоча на безимен херој од 9-та
Плевенска дивизија, која што победила кај Дојран во Првата светска војна,
4 англиски, 2 грчки, 1 француска дивизија во битките во септември во 1918 г.

Бугарската армија влегува во Скопје, април 1941 г.

Како може еден ист човек да биде сметан за непријател и од кралска и од нова комунистичка Југославија која демек ги отфрлила нејзините вредности. Кое е заедничкото? Единствено фактот, дека кремот на интелегенцијата на Македонија се сметаше за бугарски. Комунистичка Југославија беше далеку пожестока - ако во кралска Југославија Ѓузелев и Чкатров беа судени само на 15-20 години затвор, сега беа осудени на смрт и застрелани.

Што се однесува до 250 000 „македонци“ во Пиринска Македонија кои се појавиле на пописот 1946 г., а на следните изчезнале, граѓаните и на Македонија, и на Бугарија треба да ја знаат следнава вистина. Тој попис беше извршен под притисок на тандемот Сталин-Тито /тогаш двајцата тирани не беа скарани/ на бугарската влада на БКП не само да направи графа „македоци“, но и да го принуди населението на Благоевградската околина да се попише како „Македонци“. Тоа што случи е безпрецедентен случај во историјата на човештвото. Една суверена /но тогаш само на хартија/ држава со терор и насилство принуди голем дел од населението на земјата да се запишат кон една штотуку измислена нација.

Скопјани го пречекуваат цар Борис III, 1942 г.

И сосем нормално, откако тој притисок изчезна луѓето се вратија кон својата бугарска народност, на која припаѓаа 13 века. Да се бараат Македонци во Пиринска Македонија, во зона која што не го преживеа процесот на создавање на македонска нација е повеќе од смешно. Е, има неколку стотици потомци на власи, кои се преселиле од Егејска Македонија во Бугарија, се објавиле неодамна за „македонци“ и си се обединиле во ОМО „Илинден“. За жал тие ќе бидат такви додека Белград, а во последно време и Атина им плаќаат да бидат „македонци“. Ете впрочем прекрасен пример за тоа како една националност може да се претвори во професија.

ПОГОВОР

Си претставувам уште отсега каков скандал ќе дигнат некои медиуми и некои лица од современата интелектуална и политичка елита во Р. Македонија, а можеби и скромно платени, правозаштитници во Бугарија. Затоа би било добро да ги предупредам - нека се замислат не врз прашањата од типот, зошто ја напишал, кој е тој што ја напишал и колку и кој му платил, дали е тоа политика на владата или на опозицијата во Бугарија. А да се запрашат за едно единствено прашање. **ВИСТИНА ЛИ Е НАПИШАНОТО**, и ако е вистина, што следува од

сево ова.

За да ги разбијам сите сомневања, јас изјавувам дека во овој момент има македонска нација т.е. еден значаен дел од населението на Р. Македонија денеска верува или е принудено да се придржува кон околината, дека припаѓа на нација, различна од бугарската. Како историчар за мене е многу интересно да ги набљудувам историските процеси, што ќе се случат и да видам како преку терор, и информацијско затемнување на вистината и целосно насочена пропаганда на збир од лаги, може да создаде нација.

Случајот со македонската впрочем не е единствен. По сличен начин и по исто време се создаде молдавската нација, макар што таму не се најде ниту еден Благој Конев /Блаже Коневски/ да го направи молдавскиот јазик и Жалната нација и денес си пишува на романски јазик. Дури и во наши денови со избезуменост гледаме како од србите - муслимани се изградува босанска нација - србските национални фокуси овој пат ја ударија самата српска нација.

Се разбира, засега останува отворено прашањето доколку создадените по таков начин нови нации ќе останат трајни категории, кога ќе исчезнат условите во кои што се создадени т.е. кога ќе исчезне самото информацијско затемнување односно историјата на новите нации, а и грубиот терор и пропагандата. Паѓам во искушување да прогнозирам, дека најмалку македонската нација ќе претрпи сериозно намалување во демографско - географски однос, кога значајните толпи народ од неа ќе се вратат кон бугарската народност. А тој дел кој што ќе остане, ќе треба да признае /најмногу за себе/, дека историјата започнува во 1944 година.

Дочекување на офицер од „окупаторската армија“, април 1941 г. На многу луѓе во Македонија им е јасно чија организација е ВМРО

Ако и се допаѓа развојот напред со оваа историја - нејзина работа. Всушност сето тоа се случува, макар и со бавно темпо и неголеми размери. Бавната ерозија на создаваните во 1944 г.

нациј се должи на фактот, дека информацијското затемнување, теророт и лажливата пропаганда сеуште постојат, макар и во помеките форми, а другото мислење се допушта во ограничени размери. Но со развојот на демократијата на Република Македонија и особено ако и Бугарија и Македонија станат членки на Европската Заедница, во блиска иднина работите ќе се забрзат, строгите норми на Европа по однос на човековите права и најмногу по однос слободата на националното самоопределување ќе го ликвидираат стравот од загуба на работата или дискриминацијското третирање во Македонија ако некој каже, дека е бугарин. Тој достоин за сожалување, во почетокот на 21 век страв, кој што ги принудува многу мои пријатели во Македонија во јавноста да изјавуваат дека се Македонци, а на маса во меана и на само со мене да ми кажуваат, дека се Бугари. А за оние, кои што не ја знаат вистината за минатото на македонската земја ја напишав оваа книга.

http://www.macedoniainfo.com/10_Lies_Macedonism.htm